

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 772/2016
29.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.Б., због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Б., адвоката Н.К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1509/14 од 11.09.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 144/16 од 31.03.2016. године, у седници већа одржаној 29.06.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Б., адвоката Н.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1509/14 од 11.09.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 144/16 од 31.03.2016. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1509/14 од 11.09.2015. године, ставом првим изреке, окривљени Б.Б. је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 10 месеци. Оштећени М.Р. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак. Окривљени Б.Б. је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка и судског паушала плати укупан износ од 15.542,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је окривљени делимично ослобођен од накнаде трошкова поступка у погледу трошкова постављеног браниоца. Ставом другим изреке пресуде према окривљеном Б.Б. одбијена је оптужба да је извршио кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ услед одустанка тужиоца од оптужбе. Оштећена Ј.Р. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 144/16 од 31.03.2016. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Б.Б. и његовог браниоца, а пресуда Основног суда у Новом Саду К 1509/14 од 11.09.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Б.Б., адвокат Н.К., у смислу члана 485. став 2. у вези става 1. тачке 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијану другостепену пресуду и окривљеног Б.Б. ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ или да укине побијану другостепену пресуду и предмет врати истом суду на поновну одлуку.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, истичући да у конкретном случају нису испуњени сви елементи кривичног дела преваре, будући да у радњама окривљеног, односно у његовом понашању у односима са М.М., Д.М., М.Л. и М.Г., није било намере да себи прибави противправну имовинску корист, при чему су наведена лица у мирном поседу непокретности или су потпуно обештећени.

Из изреке побијане првостепене пресуде произилази да је окривљени оглашен кривим да је извршио кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, јер је у периоду од 15.04.2005. до 05.04.2007. године, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела и његове забрањености, хтео његово извршење, а у намери да за себе прибави противправну имовинску корист: најпре прикрио чињеницу да је дана 12.01.2005. године са И.К. закључио уговор о замени непокретности у ком уговору је И.К. постао власник стана број ... у згради у Н.С. у улици ..., те тако довео и одржавао у заблуди оштећеног Р.М. и Д.Б. са којим је оштећени Р.М. преговарао о куповини наведеног стана, те је на тај начин навео оштећеног Р.М. да на штету своје имовине на име капаре и купопродајне цене за наведени стан преда новац Д.Б. и његовој секретарици на који начин је окривљени оштећеном причинио штету у износу од 3.431.241,00 динара; те да је дана 05.04.2007. године лажно приказао да је власник једноснобног стана у изградњи у Н.С. у улици ..., површине 29,22 м² и довео у заблуду оштећеног М.М. да са њим закључи уговор о купопродаји тог стана прикривајући чињеницу да је предметни стан већ продао М.Д. и З.М. који су ступили у посед истог, на који начин је оштећеном М.М. причинио штету у износу од 1.521.519,00 динара; те да је дана 02.04.2007. године у Новом Саду лажно приказујући да је власник стана у Н.С. у улици ... довео у

заблуду оштећеног М.Л. и навео га да са њим закључи уговор о купопродаји стана, те му је оштећени на штету своје имовине предао износ од 17.000 евра, при томе прикривајући чињеницу да је предметни стан већ продао М.Г. из Ф. у који стан се у међувремену М.Г. уселио, а на који начин је оштећеном причинио штету у износу од 1.378.377,00 динара.

Одредбом члана 208. став 1. КЗ је прописано да ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду или га одржава у заблуди и тиме га наведе да овај на штету своје или туђе имовине нешто учини или не учини, казниће се затвором од шест месеци до пет година и новчаном казном, док је ставом 4. истог члана прописано да ако је делом из ст. 1. и 2. овог члана прибављена имовинска корист или је нанета штета у износу који прелази 1.500.000,00 динара учинилац ће се казнити затвором од две до 10 година и новчаном казном.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане правноснажне пресуде Основног суда у Новом Саду произилазе сва битна обележја кривичног дела превара у продуженом трајању из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, односно произилази да је окривљени у намери да себи прибави противправну имовинску корист лажним приказивањем или прикривањем чињеница довео и одржавао оштећене М.Р., М.М. и М.Л. у заблуди, на који начин их је навео да на штету своје имовине закључе уговоре о купопродаји предметних станова, а који станови су већ били продати другим лицима, причинивши тако штету оштећенима у износима вредности предметних станова. С тим у вези, по оцени овог суда, неосновано бранилац у захтеву за заштиту законитости указује да код окривљеног није постојала преварна намера као елемент кривичног дела из члана 208. КЗ, при чему чињеница коју бранилац у захтеву истиче, а да су сви оштећени потпуно обештећени, није од утицаја на постојање повреде кривичног закона у смислу члана 439. тачка 1) КЗ.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче, да изведени докази током поступка управо указују да окривљени није крив за дела која су му стављена на терет и за која је оглашен кривим, те да не постоји ниједан доказ из кога би се могло закључити да је окривљени имао намеру да превари оштећене. У том смислу бранилац у захтеву за заштиту законитости указује на поједине делове исказа сведока, те исте цени у склопу осталих доказа и одбране окривљеног, те долази до закључка да су искази сведока контрадикторни и нелогични, а да је одбрана окривљеног логична и у сагласности са писаним доказима (на чије делове бранилац у захтеву указује), из којих разлога, бранилац сматра је суд требао да прихвати одбрану окривљеног, а не исказе саслушаних сведока. Бранилац истиче да у конкретном случају, а с обзиром на то да нижестепени судови нису потпуно утврдили чињенице које су од важности за доношење законите одлуке, требало је да у сумњи одлуче у корист окривљеног.

Изнетим наводима по оцени суда, бранилац окривљеног оспорава оцену доказа од стране нижестепених судова, те даје сопствену оцену изведених доказа и из ње утврђује другачије чињенично стање од оног изнетог у побијаним пресудама, односно указује на то да је у побијаним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.